

Maskers en bloed in dolle horrorcarrousel

Theater

Hideous (Wo)men,

Oostpool. Gezien: 8/11. Inl.: toneelgroepoostpool.nl

Door **Herien Wensink**

Een waarschuwing is bij *Hideous (Wo)men* op zijn plaats: deze voorstelling bevat schokkende beelden. Aan het slot van de dolgedraaide horrorcarrousel bij Oostpool ben je als toeschouwer murw geslagen en beduusd. Wat heb je nu eigenlijk gezien? Vaststaat dat het volstrekt nieuw is, compromisloos, revolutionair misschien zelfs. Het is griezelig, gruwelijk, grappig en goor. Maar ook inconsequent, onbegrijpelijk, onaf. Een sensatie is het wel. Een aangenaam avondje toneel zeker niet.

Dat was te verwachten van een samenwerking van regisseur Susanne Kennedy, die met haar kunstmatige, *übergestileerde* voorstellingen filmische horror op toneel weet te brengen, en mimeduo Suzan Boogaardt en Bianca van der Schoot, dat in confronterende, ontsporende performances thema's als pornificatie en festivallisering van de samenleving onderzoekt. In *Hideous (Wo)men* storten ze zich gedrieën met adembenemend geweld op het onderwerp 'de zelfloze mens'.

De actrices (naast Boogaardt en Van der Schoot nog Nettie Blanken, Willemin Zevenhuijzen en Erika Cederqvist) gaan geheel schuil achter een 'plastic fantastisch'-façade: ze dragen pruiken en latex maskers en playbacken moedwillig artificieel toonloze Amerikaanse soapteksten. Op een ronddraaiende schijf met drie deprimerend kale kamertjes komen scènes uit de levens van 'Brooke', 'Rocco' en

FOTO SANNIEPEPER

Actrices met pruiken en maskers in **apocalyptisch tafereel** in *Hideous (Wo)men* van Susanne Kennedy en Boogaardt/Vanderschoot bij Toneelgroep Oostpool.

'Angel' voorbij. De tergend trage teksten, ingesproken door 'native American speakers', lijken ontleend aan een soap als *The Bold and the Beautiful*, maar hebben een ongemakkelijk seksistisch en racistisch randje gekregen.

Van een helder narratief is (uiteraard) geen sprake. Soms lijkt de vertelling zich opeens achterstevoren af te spelen, maar al gauw wordt de verhaallijn helemaal losgelaten. Dat betekent dat je je onder moet dompelen in een niet-logisch universum, en dankzij de krachtige beelden die gedoseerd worden opgedist op de draaischijf lukt dat goed. Flits: Angel droomt weg met

haar trouwjurk in de armen. Volgende flits: nu draagt ze haar trouwjurk, en haar vader rijdt paardje op haar rug. Dat is eng, door de associatie.

Gaandeweg vermeerderen de vreemde figuren als klonen. Op verschillende plekken duiken meerdere 'Angels' en 'Brookes' op. We bestaan allemaal uit meer persoonlijkheden, willen de makers maar zeggen. Of: wat we onder ons 'ik' verstaan, is in werkelijkheid een verzameling inconsequente fragmenten. Ach ja. Dat het visueel ontregelt en fascineert staat vast.

Bezweek de vorige voorstelling van Boogaardt/Vanderschoot, *Small*

World, nog onder 'more is more', in het minimalistische keurslijf van Kennedy komen hun extreme ideeën goed tot hun recht. De volmaakt vervreemdende vormgeving en kostuums, hyperrealistisch en abstract tegelijk, en griezelige soundscape dragen bij aan een indrukwekkende totaalervaring.

Tot driekwart van de voorstelling althans. Dan ontspoord de boel op compleet hysterische wijze, in een bloederig, apocalyptisch tafereel. Tergend lang zien we vijf vrouwen wijdbeen sluiters bloederige prut uit (nep)vagina's peuteren. Is dit het diapositief van die gadgetgetrokken nepwereld? Willen de

makers laten zien hoe ver we in ons streven naar gelikte perfectie zijn af komen te staan van echte, aardse, fysieke zaken? Die wending komt een beetje uit de lucht vallen, al wekt de compromisloosheid waarmee het publiek wordt gegeseld ontzag.

Inhoudelijk lijkt *Hideous (Wo)men* dus enigszins onaf. Ook de keuze voor een typisch Amerikaanse uitwas doet soms wat veilig aan. Als de scènes dichter bij onze belevingswereld waren gekomen, was het geheel misschien nog enger en indrukwekkender geweest. Maar als vormonderzoek is deze voorstelling verheugend.